

Con BecGiê Phấn Chủ

Lê Văn Bảo

Lão được mọi người ở làng gọi là “râu xôm”. Cũng chẳng hiểu vì sao nữa, có lẽ mặt lão có bộ râu quai nón, nên làng xóm gọi như vậy.

Hôm nay lão lấy chiếc xe phượng hoàng, đạp khắp làng trên, xóm dưới. Mỗi lần đi qua từng nhà. Chả là con chó becgiê của lão bị xổng chuồng, được dịp chạy rong. Thế là lão lo cuống quýt, không lo sao được khi cái “cần câu cơm” của lão bị mất. Sự kiện này được lan ra cái làng này nhanh chóng, mà điều lạ ở đây là người dân làng đều thấy hả hê trước việc lão mất của. Lại càng cảm thấy vui sướng khi lão mất đi cái “cần câu cơm kia”. Vẫn đâu đó bắt gặp trong làng hay ở ngoài đồng mọi người ngồi lại với nhau bàn tán về sự kiện này. Ở gốc gạo đầu làng, ông Viên ngồi hút thuốc lão, nhả khói bay lơ lửng giữa cái trời nắng như đổ lửa. Hút xong điếu thuốc ông làm một ngụm nước vối rồi quay sang nói với ông Thường.

-Cái thằng “râu xôm” mất con becgiê cho đáng đời Mẹ kiếp, thấy người khinh khỉnh, khinh khỉnh.

Vừa thấy ông Viên nói thế, ông Thường liền đề ngay vào . -Thằng cha này ớ, phải cho nó sạt nghiệp nó mới hết tính huyên hoang. Giàu mà keo kiệt, bủn xỉn, tính từng li từng tí. Đây ông coi, hôm nọ tôi cấy ở thửa ruộng còn thiếu khoảng một rổ mạ, xin lão, lão quy ra tiền ngay. Có tức không chứ.

Ông Viên thấy thế lại càng hăng máu lên.

- Còn con becgiê nhà lão, nếu nó không mất, rồi cũng có lúc ông cho ăn thuốc chuột. Mẹ nó chứ, chó nhà ông hươn, xin lão cho con becgiê nhảy một cái. Nhảy xong nó ngứa tay lấy tiền. Nếu cho lão nhảy chó nhà ông thì ông cũng sẵn sàng trả ngay.

Ông Viên vừa nói xong cả hai ông đều phá lên cười, hai điệu cười có khác nhau, nhưng nó chung ở một điểm là có vẻ khoái chí lắm.

-Thì ông xem, làng trên xóm dưới ai có chó hươn là mang đến cho lão nhảy. Mỗi lần nhảy xong lão đều ngứa tay lấy tiền. Lần này mất con becgiê cũng không ảnh hưởng gì, chắc lão vẫn thu nhập đều đều...?

Lần này hai ông lại phá lên cười, tiếng cười như chứa đựng trong ấy bao nhiêu điều. Con becgiê của lão được lão mua từ nhỏ, tận Hà Nội . Khi lớn nó to như con bê con. Nhìn con becgiê ở làng này ai cũng muốn con cho nhà mình có một ít gen của con cho nhà lão. Thấy việc như vậy, lão bèn nghĩ ngay cái việc là “ cho chó đi nô”. Lão còn lấy vôi viết lên bức tường màu đất nhà lão dòng chữ “ Tại đây có chó đi nô”. Nhưng được một thời gian thì có tên nào đó sửa lại dòng chữ ấy thành “ Tại đây có chủ đi nô”. Lão ức lắm, đã có lần lão chữa lại dòng chữ ấy nhưng đứa nào nghịch ngợm lại viết lại. Mỗi lần ai đó mang chó nhà mình đến nhờ lão là y như rằng lão vui vẻ hơn, nhưng lúc xong xuôi lão lại hỏi tiền, mặc dù họ đã chuẩn bị rồi, chỉ tội vì lý do nào đó chưa kịp nghĩ đến. Nhiều người cảm thấy khó chịu trước việc lão làm vậy nhưng vì đó là quyền của lão, điều quan trọng là ai cũng muốn cái giống tốt ở con chó kia. Chó ở làng thiếu gì. Việc mất con becgiê làm cả làng thấy hả hê, hả hê vì thấy lão mất đi cái “ cần câu cơm” kia, phần nào vì do ức lão .

Sáng nay vừa tỉnh mơ, lão lại vác chiếc xe phượng hoàng đi một vòng nhưng vô ích. Trong tâm trí của lão lúc nào cũng nghĩ con becgiê đang ở

một nhà ai đó chứ chưa bao giờ lão nghĩ đã vào nôi đã cày. Lão vào nhà, chót cánh cổng sắt, ngồi đờ ra bậc hè, bỗng lão giật mình khi nghe tiếng của ông Viên.

- Ông Lợi ơi ! cho chó nhà tôi đi nô với .

Vừa nghe thấy lão buồn bã đáp một câu .

- Con becgiê nhà tôi vừa bị mất rồi, cha tiên sư bố thằng nào nó xịch con chó nhà tao chứ.

Ông Viên vừa nghe câu đó thấy phần nào ức ức, ý lão muốn đồ cho mình. Chả là ông Viên và lão cũng không hợp nhau cho lắm. Dù biết tông lão mất con becgiê nhưng ông Viên cố tình sáng nay trêu tức nên mới đem chó đến nhà lão. Mặc dù hơi tức nhưng ông Viên vẫn cố bình tĩnh nói một câu rồi bỏ về.

- Chó mất rồi thì ông đi cũng được chứ sao. Tôi sẽ trả tiền mà ?

Ông Viên quay ngoắt làm cho lão không kịp nói một lời cùng với đó ông Viên tùm tùm cười, có vẻ khoái chí lắm rồi bỏ về. Con becgiê đi khỏi nhà lão đã gần mười ngày, cùng với đó là sự buồn bã của lão.

Ngược lại làng xóm lại thấy sự kiện này lại vô cùng sung sướng, còn sung sướng hơn cả cái đợt mà ao cá nhà lão bị đánh kích trộm.

Ông Viên và ông Thường hôm nay lúc nghỉ tay lại đến gốc gạo ngồi Ông viên kể lại chuyện hôm qua thì ông Thường vỗ đùi phành phạch, có vẻ khoái chí lắm. Ông rút thuốc Lào sùng sục, bà Hương đi qua nghe câu được, câu không món mén lại gần

- Con chó nhà ông Lợi mất thật hả ?

- Uí giời ơi! Bà còn hỏi

- Cách đây mấy ngày, một con chó vào nhà tôi, suốt ngày nó bám lấy con Mực nhà tôi

Vừa nghe xong hai ông đều há hốc mồm.

- Bà không nói đùa chứ.

- Nó vẫn ở nhà tôi đó thôi

- Được lắm. Lần này để xem lão ấy thế nào

Bà Hương nói tiếp.

- Thế bây giờ trả cho lão à ?

Vừa nghe xong ông Viên và ông Thường trợn mắt.

- Trả là trả thế nào Bà gọi hàng chó bán quách hoặc đập chết, ném vào sân nhà lão cho lão tỉnh ngộ.

- Nhưng tôi thấy làm thế nào ấy, làm thế còn đâu tình nghĩa làng xóm nữa .

- Tình với nghĩa, từ trước đến nay lão sống với làng xóm có tình nghĩa đâu Chỉ có vợ vét của thiên hạ là giỏi Vụ này để tôi và ông Thường giải quyết.

Trời đổ cái nắng tháng năm chói chang xuống làng quê, đồng ruộng, dường như tính khí của con người cũng nóng hơn thì phải ?

Hôm sau không hiểu sao ông Viên và Ông Thường lại đánh tiếng cho lão biết bà Hương đang giữ con becgiê của lão Vừa nghe thế mắt lão long xòng sọc. Vác vôi chiếc xe phóng như một kẻ không hồn đến nhà bà Hương. Vừa tới thấy con becgiê đang nằm bên con Mực lão liền gọi con becgiê mà không thềm hỏi bà Hương một lời mặc dù bà Hương đứng ngay cạnh đó. Nhưng không hiểu sao con becgiê lại gầm gừ với lão, lão tiến gần hơn lấy tay định sờ lên đầu con becgiê nhưng đúng lúc đó, con becgiê dớp ngay vào tay lão Lão không ngờ là con becgiê lại như vậy với lão Mấy người hàng xóm kéo đến. Mặt lão cùi gầm xuống đất, máu ở tay lão bắt đầu rỉ rạ Chẳng hiểu mọi người bàn tán thế nào mà lão lui thui, chẳng giám nhìn ai, vôi vàng rắc chiếc xe đạp, nhấn biđan thật mạnh, một mạch về nhà.

12/12/2007

K9 Khoa Sáng Tác Lý Luận Phê Bình Văn Học
Đại Học Văn Hóa Hà Nội